

Rui wanna-issafe sedda olli valjuste lugengenud, watas ta weel issienneses selle kalliramato sisse. Naene kuiwatas pöllega silmawet ja ütles siis: „Agga kust meie nüüd peame kinni hakkama? Ei olle rahha koppikaast egga leiwa rasokest. Kül ma passusin rikkaast meest, et ta müsle meie waewaga tenitud palga piddi andma, agga temma ei tahtnud minnoga teggemist tehha, ütles, et temmal aega ei olle selletada, et ta tahtis rutto küllasse miinna. Mis peame nüüd teggema? Ei meil posse middagi, ja laenata ei tahha kegi, sest iggaüks karjub et waene aeg.” — Nenda ta kaebas, ja silmawessi hakkas ueste ta kahwatand palgid fastma.

Agga korraka lõi ta näggo lahkemaks, ja ta sai nago rõõmsamaks, ja ütles: „Mulgus üks nou mele, et monne páma woime ülle sado,” — näitas käega piibli peale, — „se romat woib meid nattoke aidata.” — Mart panni käe lahti tehtud ramato peale, lõi silmad ülles, ja ütles süddamest: „Oh

Jässand Jummal! Sa oled meile oma taewa-sannas finnitust ja rammo andnud! ei meie tahha meelt koggoni ärra heita, waid tahhame sind oppi hùda ahhastuses, siis sa wöttad meid peästa, et meie peame sind fütta.”

„Rule Mart!” ütles wanna-emma, „minnewa pühhawa olli mölder siin, näggi ja watas sedda pibelt, fitis, et illus jámme kirri, tahtis ärra osta, ja pakkus hõbbe rubla. Ma wiiksin sedda nüüd temmale, siis meie woiks jälle monne páma ülle aiada, ehk Jummal eddespiddi jälle aitab.” Sedda rákis Marri; agga Mart olli se ülle kohkund ja ütles: „Oh Marrike! so jut käib mo süddamest läbbi! — Kas ma pean ka omma wiimse süddame finnituse ja rõmustaja ärra andma? Wata, 40 aastat, kui mo issa ärra surri, näitas ta se kalli ramato peale ja ütles: „Se, mo laps, olgo sulle iffa armas, se olgo so jallale lambiks, ja walgussekso jalgte peál, se rõmustab sind ja sadab sulle ja so koi ale önnistust, argo lahkugo se finnust!”